Abba Hillel Silver Collection Digitization Project

Featuring collections from the Western Reserve Historical Society and
The Jacob Rader Marcus Center of the American Jewish Archives

MS-4787: Abba Hillel Silver Papers, 1902-1989.
Series V: Writings, 1909-1963, undated.

Reel	Box	Folder
181	67	645

American Zionist Emergency Council, rally for Palestine, Madison Square Garden, New York, 1944.

Western Reserve Historical Society
10825 East Boulevard, Cleveland, Ohio 44106
(216) 721-5722
wrhs.org

American Jewish Archives
3101 Clifton Avenue, Cincinnati, Ohio 45220
(513) 487-3000
AmericanJewishArchives.org

44-2 Amer. conf for Palest.

1. Much has been spoken here, and wisely ~~and persuasively~~ spoken. Many a high peak of ~~vision and~~ thought and ~~eloquence~~ ~~was~~ ~~has~~ ~~been~~ expression was reached by the ~~[illegible]~~ message truly ~~were~~ have there been uttered. All that needed to be said has been said. You have been ~~given information~~ instructed. You have been admonished ~~informed~~. You have been inspired. What need is there for any ~~[illegible]~~ added ~~word~~ of more? Perhaps it is because we are bet 5703 and 5704 years [illegible], and as is the custom on R.Y. ~~drawing near to the closing hours of our conference to the [illegible] of a ses-~~ ~~at that time~~ ~~[illegible]~~ some one ~~[illegible]~~ is commissioned to sounds the Shofar! Some one must ~~sound~~ sound again, as if by way of summary ~~[illegible]~~ and as a call to action, the ~~[illegible] [illegible]~~ ~~ing notes~~ of the major theme of the ~~[illegible]~~ day's deliberations.

2. We assembled here, perhaps for the first time in Am. Jew. history, as label-less Jews. We came here flaunting the insignia of no party or faction, no divisive marks of group or class or doctrine. We came here as loyal sons and daughters of Israel, summoned hither by the ~~great~~ pr. tragic emergencies which

confront our people in many parts of the world, ~~and by the~~ and by the historic task of the upbuilding of Palestine. In the fraternity of a great Jewish service, we have ~~merged~~ new merged our interest and our devotions. ~~and~~ We have not surrendered, nor have we been invited to surrender, each his individual philosophy of J. life or his cherished solutions of ~~the~~ what he holds to be the basic J. problem of J. ~~life~~. But a common J. denominator has, after years of searching & groping, been discovered and on that basis we have united. (over) In the ~~fraternal~~ comradeship ~~we shall~~ we pursue (?) [illegible], in the common tasks which jointly undertaking, and in the continued conference of heart and mind, we shall undoubtedly come to know each other better, and gain greater sympathy for each other's points of view.

3. There has been much misunderstanding in the past, and much recrimination based on misunderstanding. Some have charged the Z. with a measure of indifference to the econ. plight of their fellow Jews in E. Europe because of their absorption

Time achieves more than logic & ~~[illegible]~~ argumentation

In place of conflict in ~~ideologies~~ ideologies, we pass here ~~[illegible]~~ characterized to cooperation in the ~~[illegible]~~ great ~~constructive~~ ideal — that of ~~satisfying~~ meeting the unequivocal needs of our people everywhere, further realizing that these need differ not only quantitatively but qualitatively. We are content to let time take care of any differences

וּפ׳ לֹא תַעֲלֶה הַקַּיִן לוֹ וְהָיָה הַשָּׁלוֹם.

והיה מעשה הצדקה שלום — "and it shall come to pass that the result of the righteous service will be peace"! We will always be divergent and varied in our tastes, outlooks and attitudes. For years to come, until the assimilation process of the Am. Environment will have accomplished its work we shall be classified. ~~as~~ Some will be looked upon as belonging to the group whose ancestors came from the ghettoes of Russia & Poland Others ~~will~~ as belonging to the group whose ancestors came from the ghettoes of Germany and Austria-Hungary. Some will be liberals in their econ. pol. & rel. thot. Others conservative. Still others radical. That is true of every people.

[illegible] [illegible] [illegible] לה [illegible]

HOTEL WASHINGTON
WASHINGTON, D.C.

In rapid succession, out of the travail of the war, came the B. Decl., the San Remo decision, the Pal. mandate, the intern. approval of Pal. as the J. homeland, the hearty endorsement of the J. homeland by our own govt. – the rising tide of J. Nat. – the influx of 1000's of J. settlers into Pal. – new homes, new colonies, new industries, new ideals, new centers of J. life and then the Heb. University – a new eager, throbbing, joyous creation of J. life in P.

There was too much of human worth here to be ignored. Too much of J. promise. Too much of J. honor at stake.

~~No Z. worthy of the name will the spirit~~
~~this~~ attitude of campaign is in complete
consonance with the world scope &
all-reaching ~~[illegible]~~ of sympathies of Zionism—
No Z. worthy of the name will ~~the~~ give ~~[illegible]~~ to ~~[illegible]~~
~~the promises & spirit~~ of his readiest & fullest cooperation
~~to it.~~

active in the Relief work
4. On the other hand Non-Z were charged
~~with~~ not with a failure to extend in
just measure relief to Pal.— with that
they were ~~charged accused~~ ~~[illegible]~~ — but with
a disinclination to provide by and
that to an active participation in
the actual upbuilding of the Jewish
land. ~~in~~ They ~~would~~ did not a word
not see the ~~[illegible]~~ & the very diff.
status of the P.Z. enterprise — ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ~~changes were to be relieved~~
~~individual in R. or Palestine and building~~
~~for Jews [illegible] Pal. of homeland~~
~~for the [illegible] in Pal.~~
~~was to be relieved~~ for the J. people.
Time and events ~~have also~~ ~~[illegible]~~
~~to~~ ~~[illegible]~~ these changes ~~[illegible]~~
of intelligence could not long brook
~~[illegible]~~ an intransigent, doctrinaire
attitude of indifference or hostility
to such an ~~[illegible]~~ [illegible] movement
movement. And one by one ~~[illegible]~~
began to reach out a helping
hand. First those who were nearest

in the P. project. This charge was of course utterly groundless. In every relief campaign, in every city in ~~the country~~ America, Z. were found to be working shoulder to shoulder, in eager and generous ~~and~~ ~~faith~~ ~~fellow~~ significant loyalty, with ~~all~~ their fellow-Jews, in the ~~various~~ efforts which was ~~being~~ made to bring aid to their people across the sea.

How could they do otherwise? The Z. ~~thinks~~ by the very logic ~~nature~~ of his position must think all the time of Klal Isr. — of the whole econ. of Israel — and not of a segment of it. Wherever Jews are in want and in tribulation there his sympathies are aroused. The Z. had ~~His own~~ a double burden to bear during the last decade and a half. He shared the common burden imposed on all Jews by the tragic disintegration & impoverishment of Jewish life caused by the war — ~~but~~ and by the ~~along with that~~ he had to carry the greater part of the burden of reconstruction and upbuilding in Pal. He bent his back to the double yoke and bravely carried on. The program of work which has since been here outlined is not new to him. What he had ~~been~~ done ~~doing~~ ~~as in the past in double effort~~ separately he will now do jointly in a single effort.

who from outside [illegible] - was

the ~~throbbing~~ center of J. life, ~~stood~~ reached there

there on the periphery. ~~The~~ It was

a ~~[illegible]~~ slow but steady process of self education

and visible re-adjustment made almost

inevitable by the logic of events

and the new conditions. The climax

was reached in the formation of the

J. Agency – ~~and the~~ whose mag. symbol

~~and consummation~~ was the Zurich Ag. Conf.

- Egypt –
- Report on Suffering
- Peel –

---

5. This W. Conf. is the legit. heir of the Z. Conf.
In diversity of elements represented
and within the singleness of purpose which is motivating it, our Conf. to-day is a perfect
replica of that historic assembly
~~[illegible]~~ at Zurich.
I was privileged to attend it, and
no one who witnessed it will ever forget it.
~~that will forget it.~~ Something quite
unprecedented, something vast & ~~great~~ heroic
in scope and promise, something
~~very~~ august, and of dramatic majesty
transpired there. The Princes of Israel

were there assembled: the scientists, the artists, the poets, the educators, the statesmen, the industrialists, the workmen, leaders in the world's pol., social & econ. life — some, ~~among the~~ the intell. giants, the pathfinders in ~~frontiers~~ of modern civilization — They were all gathered in that solemn convocation men from East and West, separated not only by geog. boundary lines but by cultural and sp. boundaries lines as well — worlds apart in thot. and outlook. And yet they were all there in the one place, for the one purpose, ~~assembled~~, summoned ~~thither~~ by the ~~one~~ irresistible appeal of a transcendent ideal, and one by one, then their chosen spokesmen and representatives, they ~~assembled~~ ascended the dais and with firm, ~~and solemn~~ and reverence they affixt their signatures to a new Covenant — like unto the Cov. entered into by the returning exiles in Judea in the days of Ezra: ובכל זאת אנחנו כרתים אמנה

וכתבים ועל החתום שרינו לוינו כהנינו

HOTEL WASHINGTON
WASHINGTON, D.C.

And yet for all this we make a new covenant, and write it: our princes, our Levites and our priests.

WRHS

Not in 2000 yrs had such an assembly
of Israel's worthy reunion taken place. And
as I sat there, some repeatedly watching the dream
unfolding itself, I was exalted.
No, no—I said: The Jews have
not broken them. They are strong—
are as strong
The world has not
conquered us. We have conquered
it! Misfortune has not humbled
us—we are proud. Persecution
has not scattered us. We are
united. The prophecy has been
fulfilled: etc. [illegible] —

6. (This Conf., my friends, to me is a
true reflex of that one. The setting,
the composition, the objectives are
the same. There is but one diff:
We meet in a much more diff.
time, in a much more harassed
and troubled world. Since Zurich
much has transpired to weigh with
our spirit down. First came
the death of Louis M.—the Keystone

in the area of the newly formed J. Agency
He died (~~[illegible]~~) in ~~the~~ his
supreme hour of achievement & consumma-
tion. His life closed in triumph. For
us his death was little short
of calamity. And were it not that
others were soon found who stepped into
the breach in steadfast courage and resolution
~~[illegible]~~
the passing of L. M. at this critical time ~~would~~ have been
disastrous. — Then followed the
riots in Pal., and the compulsory
shifting of ~~interest~~ our interest from construction
to relief ~~[illegible]~~ measures, and ~~the~~ the fall from
an exalted mood of optimism &
confidence ~~to one~~ into one of depression
and ~~[illegible]~~ confusion. — Then followed the
economic ~~debacle~~ slump in our own
country ~~[illegible]~~ seriously affecting many of
our people, and ~~and~~ forcing ~~[illegible]~~ some back
upon themselves & their ~~[illegible]~~ own interests
and depriving others not the desire but the ability
to give as gen. as before. And lastly came the
disquieting reports from Russia
where a new & determined ~~[illegible]~~ to the left

of weariness among your people.
You must proceed to dissipate it by persistent
~~energetically~~ through education and inspiration.

---

7. Tell ~~them~~ that the uncertainties which surround our relief labors in Russia are no warrant for our discontinuing them. Mistakes may have been made. ~~Mistakes will be made~~. It is in the very nature of a hastily contrived program of relief ~~to meet pressing and desperate needs~~, that an ~~large~~ element of error in judgment ~~and speculation~~ will enter into it. Many remedies must sometimes be tried before the real cure is discovered for a patient who is very ill and whose illness ~~baffles~~ eludes an accurate diagnosis. ~~In a land~~ of such swiftly shifting ~~scenes~~ in the first ~~scenes~~ as S. R. The J. Comm. was like ~~confronted~~ faced with such a heart-breaking set of problems, social, pol. econ. rel. and at the hands of a seemingly frenzied giant as the R. J. Com. — Vast upheavals, vast uprootage vast Econ. & ideal. readjustments, in the midst of a topsy-turvy world, of blood and iron. What could they do?

Poor R. Jewry! What a hell it has passed thru these 15 years! War, Czarist +
~~military~~ militarism, invasions, evacuations, invading armies,
defeat, revolution, counter-revolutions,
Retreat, liberation,
pogroms, dictatorships, econ. annihilation, cultural pogroms, religious pogroms; [illegible] — all in 15 bloody, tragic years. It lies bleeding to-day and prostrate. But it will arise again! R. Jewry will arise again. Stalin and the Yevsektzia have not written the ~~last~~ final chapter in the history of the 1000 year old R. J. ~~people~~ community! Other days will come. The world is a wheel which revolves. R. Jewry, which outlived the Czar and under Med. restrictions, evolved a noble J. culture, and a splendid J. way of life will rise triumphantly over ~~the~~ its present suffering and disabilities. ~~or will~~. The Jews of R. will again become the benefactors of mankind and not the recipients of ~~benefactions~~. But until that time, and as long as they are in the vise of want & privation, we must help

tide over their day of wrath.

הצילני מטיט ואל אטבעה "Deliver us out of the mire and let us not sink". That is the cry of the thousands of them who ask no alms, but a chance to earn a living, tools with which to work, ~~credit with which to~~ ~~a~~ the means of beginning a piece of land [illegible] or trade, — [illegible] used to lose the last vestige of human self-respect, and to become a pariah and a pauper.

What Jew will to-day dare to turn a deaf ear to such an ~~[illegible]~~ appeal [illegible] urge this appeal ~~[illegible]~~ not alone from Russia, but in ever increasing force, from Poland, from Lithuania, from other countries of East. Europe. שאלו לשלום כלל ופרט אחד מהם —... פלוני זה לפרט מן הכלל יצא ויראה בנחמת הכלל

8. Tell this to your people. Tell them too that the difficulties which face us in Pal. are no warrant for our surrendering our historic task there and acknowledging defeat —

in the Cen. policies of the Soviet govt and the modified program of land socialization seems certain to affect the colonization work which we fostered in Russia, and where a renewed anti-Rel. crusade began to manifest itself in hardships upon the rel. faithful among our fellow-Jews there.

X Certainly this hour is heavily freighted with complex and serious problems. And ∴ this hour demands far more courageous leadership on our part — for more intelligence, patience and a willingness on the part of those who are leaders in their communities to submit to criticism and unpopularity for the sake of the great objectives. It is easy and pleasant to lead when all men understand and are ready to follow. Then leadership may be a crown. It is also a cross! But true leadership requires that we lead opportunely and intrepidly even when men do not & will not understand. You will encounter a mood of scepticism or depression

what could we do for them? They had no uniform opinion in the matter, however; neither did we. ~~They~~ We listened to those who seemed to be their most authoritative and best informed spokesman and we followed their advice. We must do so now. There is no other way. At this distance we cannot determine for Jewry what type of relief ~~it needs~~ is best suited to its needs. We must take counsel with them. We must be guided by them.

But as long as their needs are there ~~as great as they are~~, as long as their plight is as sad ~~and~~ as it is, as long as hundreds of thousands of them are without any means of livelihood ~~earning a living~~, declassed, outlawed, defenceless, ~~without~~ trade-less or tool-less, land-less, doomed to misery and annihilation, it is our sacred duty to help in every way, and by every means which holds the promise ~~them~~ even an ounce of relief for them.

44-2

Many have spoken this evening, and ~~nobody~~ spoke nobly. We are grateful for these utterances of comradeship and encouragement.

For ~~many~~ me there remains but one thing to say, and it comes out of the depths of the unshaken resoluteness and the invincible convictions of our long-suffering, often frustrated, but never defeated people of Israel; we are going ahead! We shall not be deterred! Our people move forward towards Palestine as an irresistible tide. Necessity is driving us. Desperate needs and homelessness are propelling us. Destiny is summoning us.

We know that there are powerful forces aligned against us, and as the hour of decision approaches they are mustering their maximum strength. On our side are justice, morality, law, and humanity. Against us are powers and potencies variously motivated in London, in Washington, and in the Near East. Some of those forces, operating against us in our own capital, have only recently been brought out into the open as the result of the resolutions which were introduced in Congress. They have been at work for a long time, and quite effectively, though not in the open.

We know that we have a major battle on hand, and we are strengthening ourselves in patience, resolution, and discipline for the hard fight ahead.

But this, too, we know: That the great heart of America is with us in our struggle to rebuild our national life and our historic home. The response which these resolutions evoked throughout the United States has been even more enthusiastic than we had been led to anticipate, although we have been aware right along of the traditional sympathy of the American people for our cause. From all parts of the country there poured into Washington during the past few weeks a veritable avalanche of communications--letters, telegrams, and petitions--from all groups and sections of our population, Jewish and non-Jewish--editors, ministers, governors of state, mayors of municipalities, leaders of business, industry, and labor. The editorial opinion of the press of our country has been remarkably warm in its endorsement of these resolutions. The best informed minds

in Washington know that if these resolutions were voted upon in Congress today, without the overhanging injunction of the military, they would be adopted overwhelmingly.

This is a fact which no temporary deferment of action on these resolutions should obscure. The inferences which must be drawn from it will not be ignored by public officials here or in London, or in the capitals of those Arab countries whose officials, as if at a given signal and with concerted and competitive zeal, registered such violent protests against the resolutions. ~~As one is able to judge,~~ These protests be it remembered represent the sole contribution which these countries have so far made towards the winning of the war . . .

We are profoundly grateful for this outpouring of sympathy and help on the part of the American people and of their chosen representatives in Congress. It is completely in keeping with the great tradition of our country, which heartily approved of the Balfour Declaration and of the Palestine Mandate a quarter of a century ago, and in the fashioning of which our government played an important role. This cooperative attitude of the American people will prove decisive, we are confident, in the final analysis.

We are going ahead! The deferment of action on the resolutions by the Foreign Affairs Committee we regard only as a temporary check on the strong desire of Congress to declare itself and to make its voice and the voice of the American people heard in favor of the abrogation of the White Paper and for the free entry of Jews into Palestine and their right to reconstitute there a free and democratic Jewish Commonwealth.

Our War Department has indicated objections to the passage of this resolution at this time. Civilians are at a great disadvantage in arguing with the military on questions of military necessity or expediency, although in a democracy, civilians must occasionally exercise that right. We had occasion to question the argument from military necessity ~~which~~ when it was employed more than a year ago against

the restitution of the rights of citizenship to the Jews of Algeria. The danger of an Arab uprising which might embarrass our military operations in North Africa was employed at that time to silence the demands for the abrogation of the infamous Vichy anti-Jewish decree. Under persistent public pressure, however, the rights of French citizenship were finally restored to the Jews and, all military intelligence notwithstanding, the Arab world remained remarkably placid and undisturbed about it.

Our position in the Mediterranean and in the Near East was far less secure a year ago than it is today. There are no Nazi or Fascist troops anywhere in North Africa or in the Near East. The Arabs, who ever since the beginning of the war have been unable to decide which side to favor, not knowing which side will win, now definitely are convinced that victory is on the side of the Allies. They understand full well where their political future lies. They will not flirt with the Axis any more. Why the old Arab appeasement argument should now be brought out again in an effort to forestall official criticism of the White Paper which has no basis in law or morality, is beyond our comprehension. We hope that the military authorities will soon find it possible, consistent with the realities of the situation, to withdraw their objections so that the Congress of the United States may be given the opportunity to speak its mind on this tremendously important question, which is after all a political and not a military question.

The White Paper comes into force at the end of this month. This accounts for the nation-wide protests and for the introduction of the resolution in Congress at this time. The timing was not of our choosing. To those who say that the Jewish people should wait for the end of the war before they raise the question of the abrogation of the White Paper, with its clear implication of liquidating the Jewish National Home, the answer must be given that vital political decisions affecting many countries are even now being made, and that Palestine and the Near East are quite definitely within the field where political activities looking towards ultimate arrangements are being vigorously prosecuted today. Again, the White Paper was announced as the British policy for Palestine before the war; it

is not a product of the war, and the return of peace will not automatically abrogate it. It is clear that unless there is a revision of attitude and a change of heart, the Colonial Office of Great Britain will be able to discover after the war as many avowedly insurmountable difficulties in the way of fulfilling the clear intent and purpose of the Mandate as they were quick to discover before the war. We had hoped that the war, with its generous outpouring of human idealism, would bring about such a new attitude. We had hoped that in view of the terrible tragedies which had overtaken our people during the war, there would come about a full realization that everything should be done in order to make the position of the Jewish people more secure in the world, and that, in order to avert such recurrent tragedies in the future, generous measures would immediately be taken to insure the full rehabilitation of the Jewish National Home in Palestine. Unfortunately, nothing of the sort has happened. It is business as usual with empires--as with oil concessionaires!

What is it that the Jews of the world are asking for today with reference to Palestine? Is it anything new? Are we making any new demands? Are we making unreasonable demands? Are we placing any new interpretation on those internationally accepted documents which define Jewish rights in Palestine, and on the basis of which Jews have poured their ~~subsistence~~ substance and their unmeasured devotions into that country during the past twenty-five years? Let the man who was the Prime Minister of Great Britain at the time of the issuance of the Balfour Declaration, Lloyd George, give the answer.

Speaking in the House of Commons on November 17, 1930, and referring to the words in the preamble of the Mandate: "Whereas recognition has thereby been given to the historical connection of the Jewish people with Palestine and to the grounds for reconstituting their national home in that country," he declared:

> "The reason why I think that those words are important and control the whole of the policy is this: It means that the idea was not to establish a Jewish colony in Palestine. The idea was not to give opportunities for colonisation and settlement by Jews in Palestine;

the dominant idea was that there should be a national home for the Jews in Palestine, a recognition of the special position of the Jewish people in the country whose name they have made immortal, and the conferring upon them of special rights and interests in that country. It was an opportunity for recreating a Hebrew culture which has already rendered such eternal service to mankind, so that the contributions of the Jews to civilisation should no longer be sporadic and individual, but once more that it should be the contribution of a people dwelling in a home of their own. That is not colonisation; that is not settlement; that is a national home. That is what this country accepted at a critical moment in its fate for reasons which had to do with that crisis, and its successful emergence out of it. That is why the Allies accepted and endorsed it, and it is a pledge of honour by some of the greatest nations on earth, including the British Empire, which we are called upon to honour."

Mr. Lloyd George calls upon his country to honor a solemn pledge, to keep a sacred covenant made with a friendly people. We have kept our pledge. We have been faithful to the covenant. We undertook to rebuild the country, to reclaim its wastes, for the blessing of all and the hurt of none. The testimony of the world is loud in affirming that we have done so in a remarkable and a magnificent manner. Our pioneers came to a land wasting away, to a country in utter decline. They came to a soil sterile and barren, and invested measureless effort to undo the mischief of the centuries. By their own efforts, neither asking nor receiving favors, they revived an old and impoverished land. They came not to exploit a backward people or to drain wealth from the cheap labor of a colonial people. They invested themselves their bodies and souls into the country and fructified it by their tears and blood and sweat. It was to them, as it was to their ancestors, ~~a holy land.~~ ~~A~~nd as ~~such~~ they resolved to bequeath it unto their descendants as a holy land. In Palestine the tragedy of a people given over to centuries of

persecution, hate, and exile met up with the tragedy of a ~~country~~ land given over to centuries of plunder, exploitation, and neglect. The result has been ~~their~~ an ineffable blessing both to the people and to the land. They brot healing to each other.

Israel has honored its pledge. We call upon Great Britain, even as its great statesman called upon it, to honor its pledge.

A few days ago the present Prime Minister of Great Britain, Mr. Winston Churchill, addressing the House of Commons, uttered these true words:

> " . . . The sanest and safest course for us to follow is to judge all parties and factions dispassionately by the test of their readiness and ability to fight the Germans and thus lighten the burden of Allied troops . . .
>
> "Our feelings here and elsewhere follow the principle of keeping good faith with those who have kept good faith with us and of striving without prejudice or regard for political affections to aid those who strike for freedom against the Nazi rule and inflict the greatest injury upon the enemy."

Who in the Near East has kept faith with the United Nations in this war? The iraqui who in England's darkest hour attempted a miserable pro-Nazi putsch? The Egyptians who watched with undisturbed hearts Rommel's approach to Alexandria, whose Prime Minister had to be removed from office and confined by the British because of his trafficking with the enemy and whose Chief of Staff had likewise to be arrested? The Syrians, whose land was a hot-bed of Axis intrigue and espionage all through the period of the Vichy regime? Or the Palestine Arabs whose chief spokesman is even now in the entourage of Hitler in Berlin? Did these Arab peoples, so persistently wooed and appeased, keep faith with the nations who were fighting for the Atlantic Charter--that very charter which they would now invoke in an effort to defeat the legitimate national aspirations of the one people in the Near East which did keep faith--the Jews of Palestine who sent their sons by the thousands as volunteers to fight and die on the side

of the Allies and who mobilized the entire Jewish Homeland to provide food and ammunition, vital supplies and services to our fighting forces?

If the White Paper, a unilateral British declaration which never received the approval of these nations, including our own, which consented to the granting of the Mandate over Palestine to Great Britain, was found odious and unjustifiable when it was issued in 1939 before the Second World War and before the appalling disasters swept over the Jewish communities of Europe, bringing wreck and ruin to millions of our people, how utterly insupportable and insufferable is it today!

The last five years have been the blackest in Jewish history. They climaxed five other years which the Nazi regime ushered in, during which one Jewish community after another in central and eastern Europe was broken and myriads of Jews were driven into exile from countries where they had no dignity, honor, and where they and their ancestors had lived for centuries. Myriads of them crowded the highways of the world in quest of refuge and sanctuary and finding most doors barred against them. But a worse fate awaited those who could not escape in time. For them, Hitler has decreed total extermination--systematic, ruthless annihilation--in gas chambers, by machine guns, in human slaughter pens. The Jewish communities of Poland, Czechoslovakia, France, Holland, Belgium, Italy, not to speak of Germany and Austria, have either been decimated or completely exterminated. Today, the last great Jewish community of Europe, that of Hungary, ~~is~~ may be on the way to the slaughter pen--900,000 men, women, and children. Perhaps some of them will escape. Perhaps some will escape from Roumania before the henchman with his bloody ax overtakes them. Whither will they go? Where will they find refuge and sanctuary? Where will the myriads of uprooted Jews, that floating population of human misery, go to after this war? Surely, a realistic appraisal of what is likely to prevail in Europe after the war cannot fail to give not only Jewish leaders but the statesmen of the world grounds for gravest concern.

The struggle for existence in post-war Europe will be harsh and bitter. Famine, poverty, and misery will stalk over the face of that war-riven continent. There will be ruined economies, worthless currencies, social collapse, and possible revolutions in many defeated countries--just as after the last war. The youth of half of Europe which has been indoctrinated with the racial and nationalistic mythologies of Nazi and Fascist dictatorship will be unfit for a democratic way of life which they have been taught to hate and despise--and they will be virulent Jew-haters. Jews will again be eyed sullenly as unwelcome economic competitors by millions of job-hungry and career-hungry men. ~~Economic hostility will once again be rationalized into the well known and quite serviceable anti-Semitic thesis.~~

No doubt the Jews of Europe following an Allied victory will be restored to their political rights and citizenship. But they possessed these rights after the last war--even minority rights in some of the countries of central and eastern Europe. Nevertheless, anti-Semitism was never so rampant and so violent as after the last war.

Abstract rights will, of course, be restored, but active anti-Semitism, unfortunately, is likely to continue. Jews by the tens of thousands will be compelled to seek new homes. New homes will not be available.

Jews can never forget the appalling experience of their refugees in the last ten years--the story of their sad Odyssey in an inhospitable world. These experiences are not likely to be much different after this war. They may be even more difficult; for nations after the war will be in the grip of vast economic dislocations and they will be confronted with the task of helping their own people over the formidable transition period when their national economies will be passing from a wartime to a peacetime footing. They will not wish to complicate their lives with large influxes of impoverished immigrants.

There are no opportunities for mass immigration for Jews anywhere in the world today. There are not likely to be. We wish it were otherwise. Feeble trickles of immigration will be permitted into this or that country, but waves

will be fiercely resisted; ~~and it is with waves of immigration, rather than with trickles, that we must concern ourselves~~.

It is unrealistic at this time to suggest that new colonial possibilities will be available to meet the great immigration pressure after this war. ~~It is too late in the day to indulge in what has been characterised as "ramblings in the irridescent nothingness of 'Utopia'"~~.

~~This consideration brings us to the subject of Palestine which is the purpose of this gathering~~. Palestine has been prepared and readied by decades of Jewish labor and initiative for just such an emergency. Jews have in the period between the two world wars invested life, energy, and substance in the upbuilding of their national home which was politically guaranteed to them by the terms of the Palestine Mandate, to which our own country subscribed along with more than fifty other nations. As a result of this extraordinary Jewish pioneering and upbuilding, the little country of Palestine was able to give refuge and sanctuary to more than half of all the driven and hunted Jewish refugees of Hitler's Europe. It is prepared to take on the main share of the burden of the solution of post-war Jewish immigration. The Jews of Palestine want them to come there. The Jews of Europe wish to go there. Fair-minded men everywhere believe that it is the proper country for them to go to.

It is against this appalling background of an actual as well as a potential tragedy of a people that has suffered more as a result of this war than any other people in the world that we see the British White Paper, and seeing it we are horrified.

And we ask, will the conscience of the English people, will the conscience of the world, permit even these last doors of hope to be closed against our suffering multitudes? Is this act of injustice and inhumanity to usher in the new world order for which we are fighting?

There are voices which say, no! Voices here and abroad. There was a voice recently heard in Washington, whose echoes reverberated around the world. It was the voice of the President of the United States, who declared in clear and unmistakable terms, and in so doing, I am sure, he voiced the spirit of America and the conscience of the world, "The American Government has never given its approval to the White Paper of 1939." Further, "That when future decisions are reached, full justice will be done to those who seek a Jewish national home, for which our Government and the American people have always had the deepest sympathy, and today more than ever in view of the tragic plight of hundreds of thousands of homeless Jewish refugees."

We are waiting to hear the clear voice of Mr. Winston Churchill respond to the clear voice of Mr. Roosevelt. ~~We look upon him as the heir of the great tradition of Arthur Balfour that is representative of the spirit of England, whose friendship for the Jewish people through generations has been constant and unfailing.~~ Let him who once stood at Dunkirk strong and unafraid and led his people to the promised land of a happier day speak unto our people who once stood at the Red Sea on their way to the promised land, ~~strong and unafraid,~~ waiting for this promised land, and who once again stand today at the Red Sea of blood, waiting for their deliverance — say unto the children of Israel — go forward!

Full text of Resolution:

"Eleven years ago the assault of the Nazi government upon the Jewish people was the initial step in the murderous war of aggression which Germany has since waged against all civilized mankind. Injustice to the Jew was the first manifestation of that universal injustice which the Nazis sought to impose upon the whole world.

"Today the Jews of Europe lie crushed under the Nazi heel. The fate of these victims of the deliberate and diabolical Nazi policy of extermination, has aroused the conscience of the free peoples of the world. It has brought forcibly to the attention of mankind the possibilities of Palestine as the one great haven of immediate refuge and of permanent rehabilitation. Yet it is at this very time that the Chamberlain White Paper of 1939 bars Palestine to all further Jewish immigration, apart from some 25,000 refugees who, but for administrative restriction, would long since have been admitted.

WRHS AMERICAN JEWISH ARCHIVES

"As the deadline of March 31, 1944 originally set by the White Paper approaches, we recall with grief and indignation the fate of hundreds of thousands of our fellow-Jews who were consigned to the concentration camps and death chambers of Hitler and who, but for the policy of that White Paper, might have been saved and given sanctuary in Palestine; of those who were drowned on the 'Struma' and the 'Patria' because they were denied refuge in the Jewish homeland; and of the 1,500 Jewish refugees who, having finally reached Palestine, were deported as 'illegal' immigrants to the tropical island of Mauritius where for the past three years they have been rotting away in detention camps.

"Conceived in that bankrupt period of statesmanship when it was sought to mollify enemies by sacrificing friends, the White Paper survives as an anachronistic relic of appeasement and injustice in international relations. It has been denounced by many of Great Britain's present leaders including Prime Minister Winston Churchill. We have faith in that better England which, under his inspired leadership saved civilization in its darkest hour. We have confidence in Mr. Churchill's loyal adherence to the principles of the Balfour

(more)

Declaration so eloquently endorsed by him in many of his past utterances, and we now appeal to him as an understanding friend and champion of democracy to give early effect to his words of 1939 by bringing about the abrogation of the White Paper.

"We greet with satisfaction and gratitude the statement of our own President on March 9th, that the Government of the United States has never given its approval to the White Paper, and his assurance that 'when future decisions are reached, full justice will be done to those who seek a Jewish National Home, for which our Government and the American people have always had the deepest sympathy.'

"We trust that the President will use his good offices and the high authority of his position to the end that this full justice which he so earnestly desires may speedily be achieved.

"The Jewish people is deeply indebted to the Senators and Congressmen who have sponsored the Palestine Resolutions in both Houses of Congress as well as to all who have given generous support to these Resolutions. While action on the Resolutions has for the time being been deferred by reason of military considerations, it has been made expressly clear that the grounds for this deferment are without reference to the merits of the Resolutions. We therefore urge their passage at the earliest moment consistent with the exigencies of the war effort thereby serving to join the Legislative and Executive branches of our Government in the expression of a common policy designed to end the sufferings of the Jewish people and to restore it to a place of honor and dignity among the nations of the earth.

"In the name of humanity and of justice we demand the immediate abolition of the White Paper. We call for the unqualified fulfillment of the intent and purpose of the Balfour Declaration and the Mandate and the opening wide of the gates of Palestine to Jewish immigration and settlement, to the end that the

(more)

Jews may reconstitute Palestine as a free and democratic Jewish Commonwealth.

"All men of good will, Christians and Jews alike, whose spiritual traditions spring from those sources which nourish everything which the Western World holds sacred and dear, unite in looking upon the restoration of Palestine to the Jewish people as a vital and indispensable element in the restoration of righteousness to humanity."

--30--

#58-3/21/44

WRHS
AMERICAN JEWISH ARCHIVES

44-2

Rally for Palestine

PROGRAM

DR. STEPHEN S. WISE
Presiding

NATIONAL ANTHEM – HATIKVAH

"OPEN YE THE GATES"
Music – Sholem Secunda
Reader – Henry Shine

HON. ROBERT F. WAGNER

MATTHEW WOLL

HON. ROBERT A. TAFT

"COLLOQUY WITH THE LORD"
אַ דין תורה מיטן רבונו-של-עולם
Moishe Oysher

FARBAND CHOIR
Leo Low, *Conductor*

HON. ALBEN W. BARKLEY

DOROTHY THOMPSON

DR. ABBA HILLEL SILVER

Sponsored by
AMERICAN ZIONIST EMERGENCY COUNCIL
MADISON SQUARE GARDEN
March 21, 1944

WRHS AMERICAN JEWISH ARCHIVES

THE FUTURE OF A PEOPLE IS AT STAKE

HUNDREDS OF THOUSANDS of uprooted and destitute European Jews—the first and foremost victims of the Nazi war on civilization—need a place in which to begin a new life.

For the most part, their native lands—Germany, Poland, Rumania, Hungary—seethe with systematically nurtured hatred for them and render the prospect of any future there as dark as the past.

There is no prospect for large-scale Jewish immigration into any country other than Palestine.

PALESTINE, the ancient and never forgotten homeland of the Jewish people, offers the one major haven for the misery-stricken, hate-pursued Jewish refugees. Over half a million Jews have settled and prospered in Palestine during the past twenty-five years. The land can shelter and give life to millions more—American experts say it can absorb anywhere from two to five million additional Jews.

GREAT BRITAIN, THE UNITED STATES, and the League of Nations have recognized Palestine as the National Home of the Jewish people. In 1922 the Congress of the United States adopted a Joint Resolution favoring "the establishment in Palestine of a National Home for the Jewish people," and in 1924, the terms of the Palestine Mandate were ratified in a treaty between Great Britain and the United States. Article One of this treaty provided that "nothing in the treaty shall be affected by any modifications which may later be made in the terms of the Mandate unless such modifications shall have first been assented to by the United States."

A WHITE PAPER, issued by the Chamberlain government in 1939 as part of its appeasement policy towards the Arabs will prohibit all new Jewish immigration into Palestine after March 31. It also limits Jewish land settlement to a tiny area.

Contrary to its intention, the White Paper failed to win the Arabs to the cause of the United Nations.

In Iraq, at the most critical period of the war, the Prime Minister, Rashid Ali al-Gailani, headed an Axis-inspired revolt. Egypt, throughout, moved no finger in defense of her own soil. Syria and Arab Palestine seethed with pro-Axis sentiment as long as the Nazis were winning battles. Even today the Mufti of Jerusalem is conducting pro-Nazi propaganda from Berlin.

Ibn Saud and the minor princes of the Arab Peninsula have not contributed so much as a camel to the war effort for world freedom.

Need for continued appeasement or further appeasement no longer exists. On moral ground the Arabs have no claim upon the United Nations. They did less than nothing to make possible the victories in Syria, North Africa, and Ethiopia.

In each of these lands, on the other hand, lies scattered the dead of Jewish volunteer units from Palestine—units whose voluntary enlistments are equivalent in number to an enlistment of eight million in the United States.

If allowed to stand, the White Paper will freeze Palestinian Jewry as a permanent minority. It will mean the death warrant to the one major hope for a normal life, cherished by countless thousands of homeless Jews. It will inflict upon the post-war world a bitter and insoluble Jewish problem. It flouts the claims of justice, the demands of reason, and every appeal of the human heart.

The policy of the White Paper must be superseded by a policy faithful to the spirit of the Balfour Declaration and the Mandate for Palestine.

On March 9, 1944, President Roosevelt authorized Dr. Abba Hillel Silver and Dr. Stephen S. Wise, co-chairmen of the American Zionist Emergency Council, to say that *"the American Government has never given its approval to the White Paper of 1939. President Roosevelt is happy that the doors of Palestine are today open to Jewish refugees, and that when future decisions are reached, full justice will be done to those who seek a Jewish National Home, for which our Government and the American people have always had the deepest sympathy, and today more than ever, in view of the tragic plight of hundreds of thousands of homeless Jewish refugees."*

Now pending in the Congress of the United States are the Wagner-Taft and Wright-Compton resolutions which urge the United States to "use its good offices and take appropriate measures to the end that the doors of Palestine shall be opened for free entry of Jews into that country, and that there shall be full opportunity for colonization so that the Jewish people may ultimately reconstitute Palestine as a free and democratic Jewish Commonwealth."

OUR GOVERNMENT MUST ACT

THE TORTURED JEWS OF EUROPE LOOK TO AMERICA

WRHS
AMERICAN JEWISH ARCHIVES

FIGHT FOR JUSTICE

The Arab countries of the Near East stretch over an area of 1,194,500 square miles. Palestine, with its 10,500 square miles, covers LESS THAN ONE PERCENT of this area.

Shall the little notch of Palestine, pledged by the nations of the world as a homeland for the Jewish people, with whom it is immemorially associated, be barred to them?

PALESTINE AND THE ARAB WORLD

	Area in Square Miles	Population
PALESTINE	10,500	1,650,000*
SYRIA	58,000	3,600,000
IRAQ	116,000	2,860,000
SAUDI ARABIA	900,000	4,500,000
YEMEN	75,000	3,500,000
TRANSJORDAN	35,000	300,000
Total	1,194,500	16,410,000

(Includes 600,000 Jews.) All this territory was freed from Turkish rule during the last war.

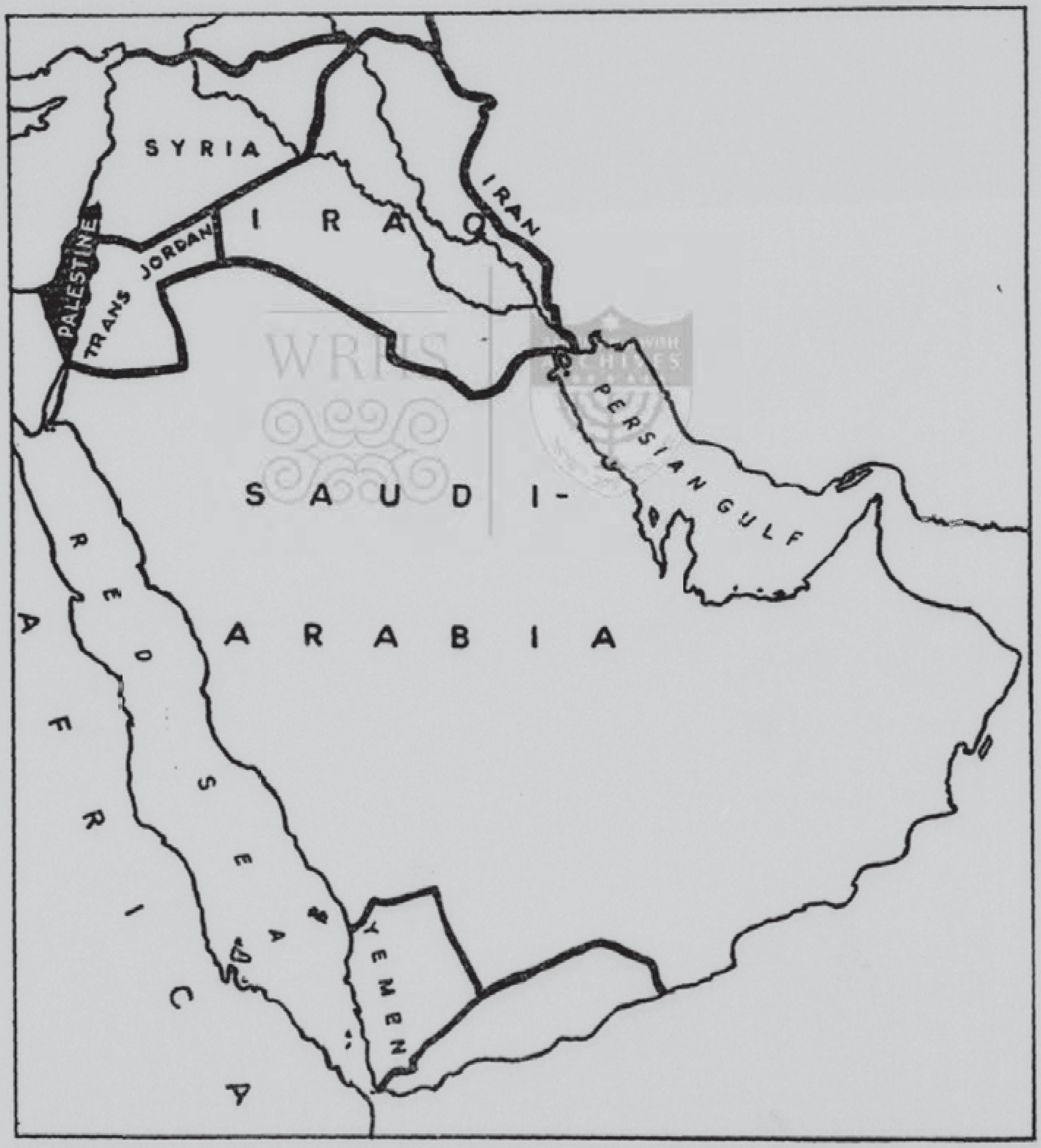

OPEN THE DOORS OF PALESTINE

די רויטע אַרמיי אין בעסאַראַביע

היטלער׳ס מיליטערישע איבער־קאָמאַנדע האָט נעכטען צוגעגעבען, אַז די דייטשע אַרמיי האָט פאַרלאָזען ווינניצע, א וויכטיגער באַפעסטיגטער פּונקט אין מערב־אוקראַינע. אין דערזעלבער צייט איז די רויטע אַרמיי אריבער דעם טייך דניעסטער אויף א פראָנט פון 31 מייל און האָט פאַרנומען עטליכע־און־פערציג שטעטלעך און דערפער אין בעסאַראַביע.

בעסאַראַביע האָט, ווי באַוואוסט, פאַר דער לעצטער וועלט־מלחמה געהערט צו רוסלאַנד. אָבער נאָך דער מלחמה האָט רומעניע אויסגענוצט די לאַגע, וואָס האָט זיך געשאַפען אין רוסלאַנד נאָך דער באָלשעוויסטישער רעוואָלוציע, און זי האָט פאַרכאַפּט בעסאַראַביע פאַר זיך.

רומעניע האָט אין יענער מלחמה געקעמפט אויף דער זייט פון רוסלאַנד און פון די עלאַיס, און כאָטש רוסלאַנד איז אַרויס פון דער מלחמה נאָך מיט א יאָהר פריהער, איידער די דייטשען זיינען פולשטענדיג באַזיגט געוואָרען, האָבען די עלאַיס־רעגירונגען דאָך א לאַנגע צייט זיך אַנטזאָגט צו אַנערקענען רומעניע׳ס רעכט אויף בעסאַראַביע. די פאַראייניגטע שטאַטען האָט אויך שפּעטער קיינמאָל ניט אַנערקענט, אַז רומעניע האָט געהאַט א רעכט צו אַנעקסירען בעסאַראַביע.

אין 1940, נאָך דעם סטאַלין־היטלער פּאַקט, האָט די רויטע אַרמיי פאַרנומען בעסאַראַביע און אויך א טייל פון בוקאָווינע, וואָס איז מיט דער צושטימונג פון די עלאַיס אין 1919 אַריבער צו רומעניע. (בוקאָווינע האָט צו רוסלאַנד פריהער קיינמאָל ניט געהערט. זי איז געווען א טייל פון דער עסטרייך־אונגאַרישער אימפּעריע, וועלכע איז נאָך דעם וואַפענשטילשטאַנד אין נאָוועמבער, 1918, זיך צופאַלען).

אין 1941, באַלד נאָך דעם ווי היטלער איז באַפאַלען רוסלאַנד, האָבען די דייטשיש־רומענישע אַרמייען ניט נאָר צוריק אָפּגענומען בעסאַראַביע און בוקאָווינע פון די רוסען, נאָר זיי האָבען פאַרנומען כמעט גאַנץ אוקראַינע. די רומענער האָבען זיך געקליבען צו באַזעצען מיט רומענער א גרויסען טייל פון דרום־רוסלאַנד, וואו מען האָט פאַר דער מלחמה א רומענער אַפילו אויף א רפואה ניט געקענט געפינען.

איצט זיינען די רומענער, צוזאַמען מיט די דייטשען, ניט נאָר פאַרטריבען געוואָרען פון דעם גרעסטען טייל פון אוקראַינע, נאָר זיי לויפען אויך אין פּאַניקע פון „זייער” בעסאַראַביע.

מאָסקווע האָט נעכטען געמעלדעט, אַז פילע פון די אַנטלויפענדע רומענער ווערען דערטרונקען אין דעם טייך דניעסטער.

די נאַציישע אַרמייען אין דרום־רוסלאַנד זיינען איצט צושפּאָלטען אין דריי אָפּגעזונדערטע טיילען: איין טייל אין דעם געגענד פון פּראָסקוראָוו און ווינניצע; א צווייטער, אַרום פּערוואָמאַיסק, און א דריטער — אַרום דעם ניקאָלאַיעוו־אָדעס געגענט.

לאָנדאָנער מיליטערישע עקספּערטען באַהויפּטען, אַז די מפּלה וואָס די נאַציס האָבען אין פאַרלויף פון די לעצטע צוויי וואָכען געליטען אין דרום־רוסלאַנד, איז איינע פון די גרעסטע, וואָס זיי האָבען ביז איצט געהאַט אין רוסלאַנד, און אַז עס איז ניט אויסגעשלאָסען די מעגליכקייט, אַז דער גאַנצער פראָנט אין דרום־רוסלאַנד זאָל צוזאַמענברעכען.

די נאַציס וועלען זיכער ניט צוריקציהען זיך פון רומעניע אָהן א שווערען ביטערען קאַמף. רומעניע איז אין דעם איצטיגען קריטישען מאָמענט זעהר וויכטיג פאַר דער דייטשער מיליטערישער מאַשין צוליב איהרע אויל קוואַלען און שפּייז־זאַפּאַסען, וואָס זי פאַרמאָגט. אָבער צי די נאַציס וועלען קענען לאַנג האַלטען רומעניע, צווייפלען פילע.

א סך ווענדעט זיך איצט אָן דעם וועטער. אויב דער אַנקומענדער פריהלינג, מיט זיינע אומפאַרמיידליכע בלאָטעס, זאָל ניט שטערען דער רויטער אַרמיי צו מאַרשירען ווייטער מיט׳ן זעלבען אימפּעט, ווי ביז אַהער, דאַן קענען די איצטיגע מפּלות פון די נאַציס אין דרום־רוסלאַנד זיך פאַרענדיגען אין א פולשטענדיגער קאַטאַסטראָפע פאַר דייטשלאַנד. יעדענפאַלס, איז שוין איצט קלאָר ווי דער טאָג, אַז די מלחמה אין רוסלאַנד האָט דייטשלאַנד שוין פאַרלאָרען. קיין נייע אָפענסיווס וועט היטלער שוין אין רוסלאַנד ניט קענען מאַכען. די דייטשען וועלען דאַרפען גאָט בענטשען, אויב אַפילו א העלפט פון זייערע סאָלדאַטען און אָפיצערען וועלען אַרויס מיט גאַנצע ביינער פון רוסלאַנד.

ווער איז ווער אין דער אַמעריקען לעיבאָר פּאַרטיי?

די „ניו יאָרק פּאָסט”, וועלכע האָט די אַלע יאָהרען געשטיצט די אַמעריקען לעיבאָר פּאַרטיי, האָט נעכטען אין א לייט־אַרטיקעל זעהר ריכטיג אָנגעוויזען, אַז עס איז צייט מען זאָל אויפהערען רעדען וועגען א „רעכטען” און „לינקען” פליגעל אין דער אַמעריקען לעיבאָר פּאַרטיי. אַמאָל האָבען די קאָמוניסטען און די יעניגע, וואָס פאָלגען נאָך די קאָמוניסטישע „ליניע”, מיט זיך ווירקליך פאָרגעשטעלט דעם „לינקען” פליגעל אין דער אַרבייטער באַוועגונג. זיי האָבען געפּרעדיגט רעוואָלוציע און קאָמוניזם און האָבען זיך באַמיהט דורך אַלערליי מיטלען צו „פאַרכאַפּען דעם קלאַסענקאַמף” אין לאַנד. איצט, אָבער, האָבען זיי זיך אָפּגעזאָגט ניט נאָר פון רעוואָלוציע און קלאַסענקאַמף, נאָר זיי געהען שוין אַזוי ווייט, אַז זיי פאַרטיידיגען אָפען די רעאַקציאָנערען פון וואָל סטריט און אַטאַקירען וויצע־פּרעזידענט וואַלאַס׳ן דערפאַר, וואָס ער טרעט צו שאַרף אַרויס געגען די רעאַקציאָנערע פאָרשטעהער פון אַמעריקאַנער גרויס־קאַפּיטאַל.

איז דעריבער לעכערליך צו באַצייכענען איצט די קאָמוניסטען אַלס „לינקע” פליגעלניקעס.

אין דער אַמעריקען לעיבאָר פּאַרטיי זיינען אויך היינט־צו־טאָג פאַראַן צוויי פליגלען. איין פליגעל, וואָס פאָלגט נאָך די קאָמוניסטישע פּאַרטיי. די פיהרער פון דעם פליגעל זיינען: מאַיק קוויל, וויטאָ מאַרקאַנטאָניאָ, יודזשין קאָנאָלי און פּאָל מילס. דער צווייטער פליגעל באַשטעהט פון ליבעראַלען, דעמאָקראַטישע סאָציאַליסטען און פּראָגרעסיווע טרייד־יוניאָניסטען, און זיינע פיהרער זיינען: די פּראָפעסאָרען דזשאָרדזש קאָונטס, דזשאָן ל. טשאַילדס און העררי גידעאָנס, און דייוויד דובינסקי, דזשין אַלפּאַנדזש, וויליאַם אַגאַר און אַלעקס ראָז.

דער קאָמוניסטישער פליגעל זוכט איצט צו פאַרכאַפּען די לעיבאָר פּאַרטיי און פאַרוואַנדלען זי אין א ווערקצייג פון די קאָמוניסטען, וועלכע האָבען איצט ניט קיין אייגענע פּאַרטיי אין ניו יאָרק סטעיט.

עס איז פאַרבליבען נאָר איין וואָך ביז דעם 28סטען מאַרטש, דעם טאָג פון די פּריימערי־וואַהלען. אין פאַרלויף פון דער וואָך מוז יעדער פריינד פון דער לעיבאָר פּאַרטיי טאָן זיין פליכט און זעהן, אַז אַלע זיינע פריינד און באַקאַנטע, וועלכע זיינען ענראָלטע וועהלער פון דער לעיבאָר פּאַרטיי, זאָלען קומענדיגען דינסטאָג, דעם 28סטען מאַרטש, ניט פאַרפעלען זיך צו באַטייליגען אין די פּריימעריס און שטימען פאַר די קאַנדידאַטען פון די אויפריכטיגע אַמעריקאַנער ליבעראַלען און פון די פּראָגרעסיווע דעמאָקראַטישע יוניאָנס. א זיג פון די קאָמוניסטען אין די פּריימעריס וועט זיין א טויט־קלאַפּ פאַר דער לעיבאָר פּאַרטיי. אַלס אַן אומאָפּהענגיגע פּאַרטיי פאַר פּראָגרעסיווער פּאָליטישער טעטיגקייט, און וועט שטעלען אין געפאַהר די ווידער־ערוועהלונג פון פּרעזידענט רוזוועלט אויף א פערטען טערמין. דאָס טאָר ניט און וועט ניט געשעהן!

ס׳יס און דאָס געלט אַוועקגעגעבען פאַר פילאַנטראָפּישע צוועקן.—איז געווען דער גרינדער פונ׳ם „איינשטיין אינסטיטוט” אין פּרינסטאָן. — א זעלטענער סימפּאַטישער מענש.

פון נ. זאַלאָווין

מיט צוויי טויזענט יאָהר צוריק האָט אין רוים געלעבט א מאַן מען׳ז נאָמען גאַיאוס קילניאוס [illegible]. ער איז געווען א גרויסער [illegible] און א גרויסער עושר. ער איז געווען א גרויסער פּאַטריאָט און א גרויסער ליבהאָבער פון ליטעראַטור. די צוויי גרעסטע פּאָעטען פון יענער צייט, האָראַז און ווערגיל, זיינען געווען זיינע בעסטע פריינד. האָראַז׳ען האָט ער געשענקט א מאַיאָנטעק. ווערגיל׳ען האָט ער אָפטמאָל געשענקט פיינע מתנות. אַלע שרייבער און קינסטלער פון יענער צייט האָט ער מקרב געווען. ער האָט זיי ערמוטיגט, ער האָט זיי אויסגעהאַלטען, ער האָט זיי געהאָלפען מיט אַלץ וואָס ער האָט נור געקענט. און זינט דאַמאָלס, אַז א רייכער מאַן גיט אַוועק גרויסע סומען פאַר קינסטלער און שרייבער, באַצייכענט מען איהם אַלס „מעצענאַט”. ס׳איז דער גרעסטער כבוד וואָס מ׳קען איהם צוטיילען.

דער אָקאָרשט־פאַרשטאָרבענער אידישער מיליאָנער, לואיס באַמבערגער, פון נוּאַרק, ניו דזשוירזי, האָט פאַרדינט אַז מ׳זאָל איהם באַצייכענען אַלס „מעצענאַט”. אין דער געשיכטע וועט זיין נאָמען אַריינגעהן אַלס „איינשטיינ׳ס מעצענאַט.” דער „איינשטיין אינסטיטוט”, אין פּרינסטאָן, ניו דזשוירזי, איז געבויט געוואָרען מיט באַמבערגער׳ס מיליאָנען. די אַכט טויזענט דאָלאַר א יאָהר, וואָס פּראָפעסאָר אַלבערט איינשטיין באַקומט, האָט באַמבערגער ביישטייערט. די געהאַלטען פון אַלע אַנדערע פּראָפעסאָרען אינ׳ם דאָזיגען וועלט־באַרימטען „אינסטיטוט”, האָט באַמבערגער ביישטייערט. דעם גרעסטען טייל פון זיין גרויסען פאַרמעגען האָט באַמבערגער אַוועקגעגעבען פאַר׳ן „איינשטיין אינסטיטוט”. דאָס וועט זיין באַמבערגער׳ס מאָנומענט. קיין בעסערען מאָנומענט האָט ער זיך גאָרניט געקענט ווינשען.

לואיס באַמבערגער איז אַליין ניט געווען קיין געבילדעטער מענש אין אָנגענומענעם זין פון וואָרט. אין קיין קאָלעדזש האָט ער קיינמאָל ניט שטודירט. אין קיין הייסקול — אויך ניט. ווייטער ווי אין פּאַבליק סקול איז ער ניט געגאַנגען. ער האָט אָבער פאַרעהרט בילדונג. ער האָט אָפּשיי געהאַט פאַר געבילדעטע לייט. זיין גרעסטער פאַרגעניגען אין לעבען איז געווען צו פאַרברענגען אין דער געזעלשאַפט פון גייסטיגע מענשען. ער האָט האָלד געהאַט צו זיצען אין א ווינקעל און זיך איינצוהערען צום געשפּרעך פון קאָלעדזש פּראָפעסאָרען. מויל און אויערען האָט ער אויפגעעפענט ווען א געבילדעטער מענש האָט גענומען רעדען. ער איז מקנא געווען דעם געבילדעטען מענשען. ער וואָלט אַוועקגעגעבען פינף מיליאָן דאָלאַר, אַבי צו קענען פאַרשטעהן איינשטיינ׳ס „רעלאַטיוויטעט־טעאָריע”.

איינשטיינ׳ס „רעלאַטיוויטעט־טעאָריע” האָט באַמבערגער קיינמאָל ניט פאַרשטאַנען, כאָטש איינשטיין גופא האָט עס איהם עטליכע מאָל געפּרואווט געבען צו פאַרשטעהן... בלויז צוועלף מענשען אין דער וועלט — אַזוי לויטעט די מאָדערנע לעגענדע — פאַרשטעהען איינשטיינ׳ען. באַמבערגער איז, צו זיין גרויסען באַדויערען, ניט געווען איינער פון זיי. איינשטיינ׳ען האָט באַמבערגער יאָ פאַרשטאַנען — אַלס מענש, ניט אַלס מאַטעמאַטיקער. און איינשטיין האָט באַמבערגער׳ען אויך פאַרשטאַנען און אָפּגעשעצט — אַלס מענש, ניט אַלס דעפּאַרטמענט־סטאָר אייגענטימער...

לואיס באַמבערגער האָט אויפגעבויט די גרעסטע דעפּאַרטמענט־סטאָר אין ניו דזשוירזי סטעיט: „ל. באַמבערגער ענד קאָמפּאַני”, פון נוּאַרק. ער האָט די סטאָר פאַרקויפט צו דער מעיסי פירמע אין 1929. פאַר זיינע שעהרס האָט באַמבערגער נעקראָגען, זאָגט מען, 12 מיליאָן דאָלאַר. א פּאָר מיליאָן האָט נעקראָגען זיין שוועסטער, מרס. פעליקס פולד. זיין פאַרבינדונג מיט „באַמבערגערס” האָט אָבער באַמבערגער ניט אויפגעגעבען ביז׳ן לעצטען טאָג פון זיין לעבען. פון 1929 ביז 1939 האָט ער געטראָגען דעם טיטול: „טשערמאַן אָוו דהי באָאַרד אָוו דירעקטאָרס”. ווען ער איז אַלט געוואָרען 84 יאָהר — דעם 15טען מאַי, 1939 — האָט ער אויפגעגעבען דעם „טשערמאַן” טיטול. ער האָט געפייערט זיין „באַפרייאונג” דערמיט, וואָס ער האָט יענעם טאָג צוטיילט א מיליאָן דאָלאַר צווישען 235 אָנגעשטעלטע פונ׳ם דעפּאַרטמענט סטאָר. יעדער איינער, וואָס איז געווען פאַרבונדען מיט׳ן סטאָר פופצעהן יאָהר, אָדער לענגער, האָט פון באַמבערג׳ען באַקומען א מתנה. די פאַרגאַנגענע פיער פינף יאָהר, כאָטש ער האָט זיך שוין ניט געמישט אין די ביזנעס, פלעגט באַמבערגער אָבער קומען יעדען טאָג צו דער אַרבייט. ער פלעגט פאַרברענגען פיער שעה, און אַמאָל לענגער, ביי זיין געשעפט. ער איז געווען פיעל טעטיגער ווי מענשען א העלפט זיינע יאָהרען. יעדען טאָג פלעגט באַמבערגער דורכשפּאַצירען די גאַנצע סטאָר — א סטאָר וואָס פאַרנעהמט א שטח פון א „סקווער בלאָק”! ער האָט געקענט יעדען אָנגעשטעלטען. און יעדער אָנגעשטעלטער האָט איהם געקענט. די אַלטע אָנגעשטעלטע פלעגט ער רופען ביים ערשטען נאָמען. אַלע סטאָר־אָנגעשטעלטע האָבען איהם גערופען „מיסטער בי.”

לואיס באַמבערגער האָט געגרינדעט [illegible]

אין פרענק זיינען פאַרבליבען פּאַרטנערס אין די ביזנעס אַזוי לאַנג ווי זיי האָבען געלעבט. די ערשטע זאַך וואָס באַמבערגער האָט געטאָן איז געווען אויסצופאַרקויפען דעם גאַנצען „בענקראָפּט סטאָק”. דער דאָזיגער סעיל האָט זיך אָנגעפאַנגען דעם 13טען דעצעמבער, 1892. דער גאַנצער סטאָק איז אויספאַרקויפט געוואָרען ביז׳ן 31טען דעצעמבער. דעם 2טען יאַנואַר, 1893, ווען די סטאָר האָט געעפענט איהרע טירען, איז יעדער אַרטיקעל אויף די פּאָליצעס געווען שפּאָגעל ניי. א נייע פירמע — נייע וואַרע!

מיר זיינען אַלע צוגעוואוינט צום געדאַנק, אַז די דעפּאַרטמענט סטאָר [illegible]

לואיס באַמבערגער

איז אַן אַמעריקאַנער ערפינדונג. אַמעריקע איז דאָך א לאַנד פון ערפינדונגען אויף יעדען געביט, סײַ אינדוסטריעלע און סײַ קאָמערציעלע. טאָ פאַרוואָס זאָל די דעפּאַרטמענט סטאָר אויך ניט זיין א היגע ערפינדונג?

ליידער — פאַרוואָס „ליידער”? — איז דאָס ניט אַזוי. די דעפּאַרטמענט סטאָר איז א פראַנצויזישע ערפינדונג. די ערשטע מאָדערנע דעפּאַרטמענט סטאָר אין דער וועלט איז די „באָן מאַרשעי”, אין פּאַריז, וואָס איז געעפענט געוואָרען אין 1852, פון א מאַן מיט׳ן נאָמען ישאַק אַריסטיד בוסיקאָ. מיט דריי יאָהר שפּעטער איז אין פּאַריז געעפענט געוואָרען א צווייטע דעפּאַרטמענט סטאָר: „לואָוור”. אין 1865 איז אין פּאַריז געעפענט געוואָרען א דריטע דעפּאַרטמענט סטאָר:

[illegible] פאַרנומען דעם גאַנצען בלאָק צווישען 9טע און 10טע סטריט, בראָדוועי און פערטע עוועניו. די געביידע האָט איהם אָפּגעקאָסט צוויי מיט דריי־פערטעל מיליאָן דאָלאַר. אין דאָרט האָט סטוּאַרט געעפענט די גרעסטע ריטעיל סטאָר אין דער וועלט! די סטאָר האָט געהאַט צוויי טויזענט אָנגעשטעלטע! זיין יעהרליכער פּראָפיט האָט באַטראָפען 2 מיליאָן דאָלאַר!

די מייסטע אַמעריקאַנער דעפּאַרטמענט סטאָרס זיינען ניט געגרינדעט געוואָרען אַלס דעפּאַרטמענט סטאָרס, נור זיינען מיט דער צייט געוואָרען דעפּאַרטמענט סטאָרס. אין די מייסטע פאַלען זיינען זיי געגרינדעט געוואָרען אַלס דריי־גודס סטאָרס. פון דריי־גודס סטאָרס זיינען זיי מיט דער צייט פאַרוואַנדעלט געוואָרען אין דעפּאַרטמענט סטאָרס. אַזוי איז עס געווען, צום ביישפּיל, מיט ר. ה. מעיסי, אין ניו יאָרק, וואָס איז געגרינדעט געוואָרען אַלס א דריי־גודס סטאָר אין 1858; מיט וואַנאַמייקער׳ס אין פילאַדעלפיע, וואָס איז געגרינדעט געוואָרען אַלס א מענ׳ס קלאָדינג סטאָר אין 1861; מיט דזשאָרדען מאַרש, אין באָסטאָן; מיט לאָרד ענד טעילאָר, אין ניו יאָרק. ביסלעכווייז האָט יעדע פון די דאָזיגע סטאָרס אַריינגענומען אַלץ מעהר און מעהר סאָרטען וואַרעס, אויפגעעפענט אַלץ מעהר נייע „דעפּאַרטמענטס”, ביז די סטאָר האָט אָנגענומען דעם כאַראַקטער פון א פולשטענדיגער דעפּאַרטמענט סטאָר.

דער אונטערשייד צווישען א „דעפּאַרטמענט סטאָר” און א „דזשענעראַל סטאָר” באַשטעהט אין דעם, וואָס א דעפּאַרטמענט סטאָר ווערט פאַרוואַלטעט פּונקט ווי ס׳וואָלט באַשטאַנען פון א גרויסער צאָל באַזונדערע סטאָרס, ווערענד א דזשענעראַל סטאָר ווערט פאַרוואַלטעט אַלס אַן איינציג, איינהייטליך געשעפט. יעדער „דעפּאַרטמענט” אין א דעפּאַרטמענט סטאָר ווערט געפיהרט באַזונדער, פּונקט ווי ס׳וואָלט געווען א באַזונדער געשעפט. געוויסע אַלגעמיינע עקספּענסעס — קלוירקס, סעילסגוירלס, אַדווערטייזינג, דעליווערי, רענט, באַלייכטונג, באַהייצונג, א. א. וו. — ווערען געדעקט פונ׳ם געשעפט אַלס א גאַנצען. און יעדער „דעפּאַרטמענט” צאָלט א פּראָפּאָרציאָנעלען חלק דערפון. יעדער „דעפּאַרטמענט” מוז זיין „סעלף סופּאָרטינג”, מוז אַריינטראָגען א געהעריגע פּראָפיט. א „דעפּאַרטמענט” וואָס לייגט צו געלט, ווערט אַרויסגעוואָרפען פון סטאָר.

אין די ניינציגער יאָהרען, ווען לואיס באַמבערגער האָט גענומען בויען

(שלוס אויף פעידזש 6)

…ע… באַדאָליאָ־רעגירונג און קאָמוניסטישע פּרעסע … אַמעריקע.

פון ב. שעפנער

דאָס פיינגער־בלאַט, מיט וועלכען קאָמוניסטען פאַרדעקען לעצט… זייער גאַנצע אידעאישע נאַקעטקי… טראָגט דעם נאָמען א י נ י ג ק י י… מיר מוזען אַלע, זאָגען די פּראָ… סיגנאַלע ברעכער און שפּאַלטער … דער אַרבייטער־באַוועגונג, זיין איינ… מיר דאַרפען געהן נעשלאָסען, אַר… ביי אַרעם. אונזער איינציגער צ… איז איינינקייט, איינינקייט, איינ… קייט!

דער דעמאָקראַטישער טייל פון ד… אַרבייטער באַוועגונג איז שטענדיג … ווען פאַר אמת׳ער, אויפריכטיג… איינינקייט פון אַלע דעמאָקראַטי… סאָציאַליסטישע און פּראָגרעסי… עלעמענטען פון לאַנד און אויך … דער וועלט. אָבער איינינקייט איז … איהם קיינמאָל ניט געווען קיין פּו… וואָרט, נאָר האָט געהאַט אַן א… ד ע א י ש ע ן אינהאַלט. איינ… קייט קען ניט זיין קיין ציל פאַר ז… נאָר א מיטעל צום ציל. דורך א… נינקייט שטרעבען מיר צו קענען … ווירקזאַמער זיך אַנטקעגענשטעל… דער רעאַקציע, סיי פון אינעווייניג… סיי פון דרויסען, און צו שאַפען … שעהנערע און זיכערע וועלט, א וועל… פון פרידען און סאָציאַלע גערעכט… קייט פאַר דער אויסגעפּייניגטער א… עקספּלואַטירטער מענשהייט.

אַזאַ אידעאישע איינינקייט קען … געשלאָסען ווערען, ניט מיט וואָ… סטריט און ניט מיט די קאָמוניסטען… ניט מיט׳ן גלח קאָגלין און ניט מ… אוירל בראַודער; ניט מיט די אַנהע… גער און באַזינגער פון פאַשיסטיש… דיקטאַטור און ניט מיט די אַנהענג… און באַזינגער פון קאָמוניסטיש… דיקטאַטור. מענשען וואָס שטעה… יאָהרען־לאַנג אין דינסט פון דיקט… טור; מענשען, וואָס האָבען צעהנד… נער און הונדערטער מאָל מקריב … ווען אַלע דעמאָקראַטישע און אַפּ… עלעמענטאַרע מענשליכע פּרינציפּ… פאַר דעם היטלערישען פּרינציפּ ז… רען, דעם „פיהרער”־פּרינציפּ… אַזעלכע מענשען קענען ניט זיין ק… פּאַרטנערס אין קאַמף פאַר דעמ… קראַטיע. פון אַזאַ אומנאַטירלי… זיווג קען קיין גוטס ניט אַרויסקומ… עס איז פּונקט דאָס זעלבע, ווי פּר… ווען קעמפען געגען טויט מיט ה… הילף פון מלאך־המות...

דער פיהרער

א קאַפּיטעל פון היטלער׳ס יונגע יאָהרען, וואָס ווייזט קלאָר וואָס פאַר־א גאָרניט ער איז געווען. — צו 20 יאָהר איז ער געוואָרען א שלעפער און א פּשוט׳ער בעטלער. — די טעלערס זופּ, וואָס ער האָט געגעסען אין א צדקה־אַנשטאַלט פון א באַראָן, וועלכער האָט געשטאַמט פון אידען. — ער מאָלט ביליגע בילדלעך און זיינער א באַקאַנטער פעדלט מיט זיי

בעאַרבייט פון

לעאָן קרישטאַל

(פינפטער קאַפּיטעל)

א יאָהר נאָך זיין מוטער׳ס טויט איז שוין היטלער געווען אויף געבעטענע צרות. ער איז שוין אַלט געווען צוואַנציג יאָהר, נאָר ער האָט צו קיין זאַך ניט געטויגט און האָט זיך ניט געקאָנט קיין עצה געבען אין לעבען. אַזוי לאַנג ווי די מוטער האָט איהם געשיקט געלט, האָט ער געוואוינט אין ווינע אין א מעבלירטען צימער. אָבער ווען ער האָט אויפגעהערט צו באַקומען געלט פון דער היים, האָט ער זיך געמוזט אַרויסציהען פון א צימער, אין וועלכען ער האָט געוואוינט אויף סימאָן דענק גאַסע. דאָס איז געווען אין נאָוועמבער, 1909. דעמאָלט האָט זיך אָנגעהויבען פאַר איהם א לעבען פון א שלעפער און א בעטלער.

א פּאָר נעכט האָט ער זיך אַרומגעשלעפּט איבער ווינע, געשלאָפען א דריי מאָל אין קאַפעס אָדער אויף א באַנק אין פּאַרק. ניט איינמאָל האָט איהם א פּאָליציאַנט אויפגעוועקט און אַראָפּגעטריבען פון דער באַנק, אויף וועלכער ער איז געשלאָפען.

דער צוואַנציג־יאָהריגער היטלער איז דאַן געוואָרען א בעטלער, יאָ, פּראָסט און פּשוט א בעטלער. אָבער מיט זיין ערשטען פּרוּוו צו בעטלען האָט איהם ניט אָפּגעגליקט. ער האָט זיך געווענדעט צו א שעהן־געקליידעטען מאַן נאָך א נדבה, דער מאַן האָט געטראָגען א שטעקען און אַנשטאָט צו געבען היטלער׳ן א נדבה, האָט ער א הויב געטאָן דעם שטעקען צו דערלאַנגען דעם יונגען בעטלער איבער׳ן קאָפּ.

דער זעלבער היטלער, וואָס האָט שוין ביז היינט אָפּגעהאַקט אַזויפיל אומשולדיגע מענשליכע קעפּ, איז א סך יאָהרען געווען פאַרביטערט איבער דעם וואָס יענער מאַן האָט אויף איהם אויפגעהויבען א שטעקען. ער האָט א סך מאָל דערצעהלט יענע עפּיזאָדע פון זיין לעבען און געזאָגט, אַז דער רייך־געקליידעטער מאַן, צו וועלכען ער האָט זיך געווענדעט, בעטלענדיג א נדבה, איז געווען שיכור. ווען אַן אַנדערער וואָלט דאָס דערצעהלט, וואָלט מען געקענט גלויבען, אָבער ביי היטלער׳ן געהט דאָך זעלטען אַרויס אַן אמת וואָרט פון מויל. ער פאַרדרעהט געוועהנליך יעדען פאַקט אַזוי, אַז ער זאָל אַרויסקומען דער גערעכטער און דער געקרייוודעטער. עס איז זעהר מעגליך, אַז יענער מאַן מיט׳ן שטעקען איז שוין גאָר ניט געווען שיכור. עס לייגט זיך אויפ׳ן שכל, אַז ער איז, ערשטענס, אין כעס געוואָרען ווען ער האָט געזעהן א יונג פון צוואַנציג יאָהר בעטלען אין גאַס; צווייטענס, קען זעהר זיין, אַז יענער מאַן האָט זיך דערשראָקען, ווייל ער האָט פאַרדעכטיגט, אַז דער פרעמדער יונג, וואָס האָט איהם אָפּגעשטעלט אין גאַס און געבעטען געלט, וויל איהם גאָר באַרויבען.

אָבער נאָך דעם זעלבען חודש נאָוועמבער, 1909, האָט זיך אַדאָלף היטלער אַריינגעצויגען אין א נייער „היים”, אין אַן אַכסניה פאַר פאַרהעבטיגע שלעפערס און צרה׳דיגע פוסט־און־פּאַסניקעס. אין א הויז וואָס האָט זיך געפונען אין א הינטער־גאַס פון מיידלינג. געשלאָפען איז ער דאָרט אויף א האַרט בעטעל, צוגעדעקט מיט אַן אָפּגעטראָגענעם בלענקעט און מיט זיינע אייגענע קליידער צונויפגעקנוידערט אַלס קישען. מ׳קאָן זיך שאַפען א באַגריף וועגען די פּאַרשוינען, וואָס האָבען זיך אויפגעהאַלטען אין יענעם הויז דערפון, וואָס יעדע נאַכט פאַר׳ן שלאָפען־געהן האָט ער אויפגעהויבען צוויי פיסלעך פון בעטעל און אונטער יעדען פון זיי אַרונטערגערוקט א שוך. ער האָט מורא געהאַט, אַז עמיצער פון זיינע שכנים וועט צו׳גנב׳ענען די שיך ווען ער וועט איינשלאָפען.

א פּאָר חדשים צייט האָט זיך דער 20־יאָהריגער אַדאָלף היטלער אויפגעהאַלטען אין יענעם הויז פאַר שלעפערס. יעדען טאָג איז ער געגאַנגען אין א קיך פאַר בעטלער אין קלויסטער אויף גומפּענדאָרפער שטראַסע און האָט באַקומען א טעלער זופּ אומזיסט. אין אַזוינע [illegible] האָט ער געוועהנליך פון זיינע „גוטע ברידער” אין דער אַכסניה געקראָגען א שטיקעל וואורשט פון פערדע־פלייש אָדער א שטיקעל ברויט. דערמיט האָט ער זיך דערהאַלטען ביים לעבען ביז אין העכסט־שפּעטען ווינטער אַריין.

אָבער אַפילו איהם, דעם גאָרנישט און פוילענצער היטלער, האָט די נויט געטריבען צו זוכען עפּעס אַן אַרבייט. ווען דער ערשטער שניי איז געפאַלען, איז ער א פּאָר מאָל געגאַנגען שאַרען שניי אויף איינער פון די בריקען

איבער׳ן טייך דונאַי. ער האָט ל… ניט אָנגעהאַלטען די אַרבייט. ס׳… געווען א צו־שווערע אַרבייט פ… איהם און — ס׳איז איהם געוו… קאַלט. ער האָט ניט געהאַט ק… איבערראָק. דאַן איז ער געוואָ… אַן אָפטער אַריינגעהער אין א „וואַר… מער שטוּב” פאַר היימלאָזע, וואו… און זיינס גלייכע האָבען געפונ… שוץ פון דער קעלט און זופּ מ… ברויט צו שטילען דעם הונגער.

יענע „וואַרימע שטוּב” פאַר היי… לאָזע און הונגעריגע איז געווען … צדקה־אַנשטאַלט, וואָס איז אויס… האַלטען געוואָרען פון איינעם א ב… ראָן קעניגסוואַרטער. באַראָן קעניג… וואַרטער איז געווען פון אידיש… אָפּשטאַמונג.

מאַנכעסמאָל איז דער יונגער אַדאָ… היטלער געשטאַנען ביים וואָקזאַל … אויסגעקוקט אויף א נעלעגענהייט … טראָגען דאָס רעגעצעל פון א רייזענד… פאַר א פּאָר גריצער. ענדליך האָט … איינגעזעהן, אַז ער מוז אַרבייטען … עפּעס צו פאַרדינען אויפ׳ן לעבען.

האָט געזעהן אַן אַנאָנס, אַז אין ד… פאַוואָריטען־געגענט דאַרף מען האָב… מענשען צו גראָבען ערד. ער האָט … געוואָלט אָנבאָטען צו דער אַרב… דאָרטען, אָבער א פריינט זיינער ה… איהם אָפּגערעדט דערפון. דער פריי… האָט איהם געזאָגט, אַז אויב ער וו… זיך נעמען צו שווערער אַרבייט, וו… שוין זיין זעהר שווער פאַר איהם … אַרויפצואַרבייטען אין לעבען. היטל… האָט זיך געלאָזט איבעררעדען.

ניט צו אַרבייטען האָט מען … היטלער׳ן שטענדיג געקאָנט פּועל׳ן.

דער „פריינט”, וואָס האָט אי… געגעבען אַזאַ קלוגע עצה, האָט … הייסען רהיינאַלד האַניש, וועלכער … געווען אַביסעל עלטער פון היטלע… און איז אויך געווען אויף געהאַקט… צרות. אָבער רהיינאַלד האַניש ה… געהאַט מעהר ערפאַרונג ווי היטלע… און האָט זיך געהאַלטען פאַר א קענע… פון לעבען. אין היטלער׳ס לעבען ה… דער רהיינאַלד האַניש שפּעטער א… סעל געשפּילט א גאַנץ וויכטיגע ראָלע…

אין דער צייט, ווענען וועלכער מ… ריידען דאָ, האָט האַניש געהאַלטען … זיין ווירקליכען נאָמען בסוד און האָ… זיך גערופען פריץ וואַלטער. פּונק… ווי היטלער איז ער געווען אויף צרו… און טראָץ זיין „לעבענס־ערפאַרונג… איז ער אויך געזונקען אַלץ נידעריגע… און נידעריגער. ער האָט אָבער ני… צוגעלאָזט דעם גערודנק פון געהן… ביי טען.

היטלער אַליין זאָגט, אַז דעמאָל… איז ער א־שטיק צייט געווען א ציגע… טרעגער. אָבער מענשען וואָס האָב… איהם דאַן געקענט פאַרזיכערן זאָגע… אַז ס׳איז א ליגען. ערשטענס, האָט … יענער צייט קיינער פון זיינע באַקאַ… טע ניט געהערט, ניט פון איהם אַ…

WRHS

44-2

שפוך חמתך

. . . גיסט אויס אײַער הייליגן צאָרן אויף די קעפּ פון די שונאי־ציון, די אידישע נאָך מעהר ווי די ניט־אידישע, לאָזט הערען אײַער שטים אין וואַשינגטאָן און אין לאָנדאָן

קומט אין די מאַסען

היינט אָוועגט

אין

מעדיסאָן סקווער גאַרדען

טירען אָפען 6:30

איינטריט פריי!

מען קען איך ניט גאַראַנטירען קיין פּלעצער אין גאַרדען אויב איהר קומט שפּעט; ס'איז אָבער גאַראַנטירט אַז אײַער שטים וועט דערגרייכען די נויטיגע ספערען, צי איהר זייט אינווייניג אָדער צי איהר דעמאָנסטרירט ביי די לאַוד-ספּיקערס דרויסן

רעדנער:

סענאַטאָר ראָבערט פ. וואַגנער

סענאַטאָר אַלבען וו. באַרקלי

סענאַטאָר ראָבערט א. טעפט

מעטיו וואָל, לעיבאָר לידער

דאָראָטי טאָמפּסאָן

דר. אבא הלל סילווער

מוזיקאַלישע פּראָגראַם:

„עפענט די טויערען"

פאַרלייענער: הומאַנאַ

מוזיק: שלום סעקונדע

„אַ דין-תורה מיט'ן רבונו של עולם"

משה אוישער

פּאַרבאַנד כאָר

לעאָ לאָוו, דיריגענט

דר. סטיפען ס. וויז

פאָרזיצער.

AMERICAN ZIONIST EMERGENCY COUNCIL

342 Madison Avenue, N. Y. C.